

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

органъ на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Двоенъ брой 2 лв.	Обявления се приематъ по споразумение	Излиза 2 пѣти на месецъ	Годишенъ абонаментъ 20 лв.	Двоенъ брой 2 лв.
-------------------	---------------------------------------	-------------------------	----------------------------	-------------------

Свещ. Ст. п. Юрдановъ

Християнство и масонство

Може ли християнинътъ да бжде масонъ?

— Който мисли, че масонството е само едно благотворително дружество, ще каже, че нищо не пречи на добрия християнинъ да членува въ такова дружество.

Въ България има дружества на пенсионери, на запасни офицери, на запасни подофицери, на гимнастици („Юнак“), на колоездаци, благотворителни дружества за поддържане старопиталища, сиротопиталища, детски ясли, детски приюти и много други. Въ тия професионални организации, взаимно-спомогателни, спортни, благотворителни и други дружества членуватъ много добри християни и духовни лица отъ нашата църква, и никому не дохожда на умъ дори да пита:

— Може ли владика, свещеникъ, християнинъ да членуватъ въ такива дружества?

Това никой не пига, защото противъ добротворството нѣма ни човѣшки, ни божественъ законъ. Защото всѣкой знае, че благотворителнитѣ дружества си иматъ устава, които не ограничаватъ съ нищо върата, изповѣданието на членове-тѣ си.

Такава организация ли е масонството?

Не. — Но самитѣ масони казватъ, че тѣ не били противъ християнството, че тѣ имали християнски лози (християнски масонски сдружения), че въ Англия, напимѣръ, и въ Северна Америка много духовни лица, дори епископи, били масони и т. н.

Тия думи на масонитѣ могатъ да увѣрятъ тѣй нареченото съвременно образовано общество, което е твърде лековѣрно и напълно неосведомено въ областта на масонството. И за това именно „образовано“ общество масонитѣ пущатъ своитѣ примамки — лъжи, за да привлечатъ последователи, — отъ една страна — и да прикриватъ истинскитѣ си цели отъ широкитѣ народни маси — отъ друга.

Но масонитѣ никога не скриватъ предъ себе си своитѣ крайни цели и задачи и своя истински образъ, които сж напълно противохристиянски.

Че въ масонството членуватъ мнозина епископи и духовни лица отъ англиканската и други християнски секти, — това, за съжаление, е безспоренъ фактъ.

Говори се и се пише, че дори нѣкои наши духовни лица били масони. Но този фактъ, който свидетелства, че има заблудени християнски пастири и пасоми, никакъ не доказва, че масонството е съвмѣстимо съ християнството и че не се бори срещу последното.

За да се убедимъ въ това, нека се обърнемъ къмъ авторитета и свидетелството на самитѣ масони.

„Религиозната ера за винаги е свършена. Евангелието въ по-големата си частъ е само трупъ“, — пише италианскиятъ прегледъ „Revista della Massoneria Italiana“ 1881 год. стр. 203.

„Долу Разпнатия! Ти, който ето

вече 18 вѣка държишъ свѣта прегрбенъ подъ твоето иго, Твоето царство е свършено... Не е потребенъ Богъ!“ пише белгийскиятъ масонъ Флери (Raison et Religion, Bruxelles, 1881, стр. 170).

„Християнството е непристойно богохулство противъ свѣтлия ликъ на Бога“. — изказва своето талмудистско негодувание противъ Християнството и италиански прегледъ („Revista della Massoneria Italiana“, 1886, стр. 225).

„Конвента (на масонитѣ) отъ 1893 г. е постановилъ, — че нито единъ масонъ не може да бжде членъ на Съвета на Ордена, ако той предварително писмено не се задължи за себе си и за непълнолѣтнитѣ си деца, да не изпълняватъ християнскитѣ обряди („Bulletin du Grand Orient de France“, ноемврий 1890, стр. 476).

„Не е достатъчно да се победи (отъ масонството) влиянието на духовенството и да се лиши Църквата отъ авторитета... Необходимо е да се разруши самата религия“ — казва отчетътъ на международния масонски конгресъ (Congrès Maçon. International de Paris, 1900, стр. 102).

„Борбата между църквата и масонството е борба не на животъ, а на смъртъ“... кратко, но изразително обявява белгийскиятъ великъ майсторъ Соег въ речта си, казана на конгреса на „Великия Изтокъ“ въ 1900 год. („Bulletin des travaux du Suprême Conseil de Belgique“, № 51, стр. 59, 1900 г.).

„Въ всѣкого ще подържаме с ободата на свѣстѣта, но безъ колебание ще обявяваме война на всички религии, защото тѣ сж истински врагове на човѣчеството.

„Въ продължение на всички вѣкове тѣ сж помагали само за несъгласието между отдѣлнитѣ хора и народитѣ... Ще работимъ, ще тъчемъ съ нашитѣ берзи и ловки прѣсти савана, който ще покрие въ единъ прекрасенъ день всички религии. По такъвъ начинъ ще добиемъ въ цѣлия свѣтъ унищожението на духовенството и предразсѣждитѣ, които то внушава“. (Convent, Grande Loge, oct. 1922 г. стр. 198).

Мислимъ, че горнитѣ масонски свидетелства за отношенията на масонството къмъ християнството не се нуждаятъ отъ обяснения.

Ясно е, че истинскиятъ масонъ не може да бжде християнинъ, а добриятъ християнинъ трѣбва да се пазитъ отъ масонството като отъ най-големъ врагъ.

Горнитѣ цитати сж заети отъ книгата „Воины темныхъ силъ“. Н. Е. Марковъ, книга втора, 1930 год., Парижъ.

Свещен Ст. п. Юрдановъ

Платихте ли си абонамента за „Християнска защита“

Всичко що се отнася до вестника, да се изпращадо св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Иордановъ, ул. Царь Асень № 20

Този брой съдържа:

† Св. Неврокопския Митрополитъ Макарий; Християнството и масонството — Свещ. Стефанъ п. Иордановъ; Една традиция, която трѣбва да възкрѣсне — Прот. Петъръ Икономовъ; Др. от. Никодиме (открито писмо) — Попъ Енчо; Пакъ за „братско подпомагане“ — Свещ. Илия Георгиевъ; Лъжа или незнание — Прот. Слюнчикъ; Подъ нашето небе — Ив. Костовъ; Всемждриятъ Богъ — прев. Ек. д-ръ Панайотова, Подвигъ; Братственъ животъ; Хроника и др.

† Св. Неврокопский Митрополитъ Макарий

На 7. юний, 7 ч. 20 мин. сутринта предаде Бсгу духъ Св. Неврокопския Митрополитъ Макарий.

Псковиятъ Митрополитъ Макарий е роденъ въ с. Драгижево, Търновско, на 21. ноемврий 1876 год. Свѣтското му име е Маринъ Стамовъ. Първоначалното си образование получилъ въ родното си мѣсто. Свършилъ V класъ на българската реална гимназия „Дръ П. Ёронъ“ въ гр. Одринъ. Следъ това постъпилъ въ Търновското духовно училище, а следъ една година отива въ Самоковското богословско училище, което завършилъ успѣшно презъ 1897 г. Държалъ конкурсенъ изпитъ за стипендия и още сжщата година билъ изпратенъ на държавни разноски да продължи образованието си въ Киевската духовна семинария. Последната завършилъ презъ 1901 г. и сжщата година постъпилъ въ Петроградската духовна академия на синодални срѣдства. Презъ 1904 г. завършилъ академията съ учената степенъ **кандидатъ на богословieto**.

Още сжщата година младиятъ богословъ бива назначенъ за учитель-възпитателъ при Софийската духовна семинария. Като учитель при нея е билъ и постриганъ за монахъ на 25 октомври 1904 г., когато и приелъ духовното си име Макарий. На следната година, на 31 януари 1905 г., билъ ржкоположенъ въ иеродяконски чинъ, а на 2. II с. г. — въ иеромонашески чинъ. Следъ четири години, именно на 22. III 1909 г. билъ въведенъ въ архимандритско достоинство. Учителството му въ Семинарията продължило до 1. III 1909 год., когато Св. Синодъ за награда за неговата усърдна служба го назначава за синодаленъ протосингелъ. А отъ 1. септемврий 1912 г. до 21. юний 1915 г. той заемалъ длъжността ректоръ на Софийската духовна семинария.

На 21. юний 1915 г. Архимандритъ Макарий билъ избранъ за Неврокопски Митрополитъ. На 27. мартъ 1916 год. Св. Синодъ го потвърждава за канонически Митрополитъ на Неврокопската епархия. На 17. априлъ ст. ст. Архим. Макарий билъ хиротонисанъ въ епископски чинъ въ столичната катедрала „Св. Недѣля“.

На 4. юний 1930 г. покойния Митрополитъ билъ избранъ за членъ на Св. Синодъ.

Митрополитъ Макарий е писалъ редица преводни и оригинални богословски съчинения. Превелъ е **Литургиката** отъ Нестеровски, **Коментаръ на Св. Писание, Църковно красноречие** отъ проф. Пѣвнишки. Взелъ е участие въ превода на обемистото съчинение **Православно-догматическо богословие** отъ еп. Силвестръ, редъ години е билъ членъ въ комисията по превода на Св. Писание на български езикъ. Освенъ това, той е вземалъ участие въ списването на сп. „Християнска мисль“, „Църковенъ вестникъ“ и др.

Съ смъртъта на Митрополита Макария, Българската Православна Църква губи единъ отъ добритѣ свои Първоиерарси.

Богъ да приеме въ Своитѣ вѣчни селения блаженнопочиналия Митрополитъ Макарий!

Прот. П. Икономовъ

Една традиция, която трѣбва да възкрѣсне

По-старитѣ измежду насъ съ умиление си спомняме какъ нѣкога нашитѣ учители приключваха учебната година. Дълбокорелигиозната душа на нашия добъръ и трудолюбивъ народъ, тѣй добре и картинно освидетелствувана отъ историята и историческитѣ паметници у насъ, бѣ направила отъ пратронния празникъ на Св. апостоли Петъръ и Павелъ — день на всеобща радость на учащата се младежъ, която на този день приключваше своитѣ училищни и трудове.

Не само за това ги чествувахме ние ученицитѣ и нашитѣ учители т. г. не само, че на този день ние приключвахме учебнитѣ си занятия, свършвахме уч. година, ами и за това, че и св. ап. въобще както и св. ап. Петъръ и Павелъ сж били у-ци на Божествения и всемирния у-лъкъ, сподъ нашъ Ис. Христосъ. Тѣ,

като у-ци сж се просвѣтили отъ словото Му, обогатили ума и сърдцата си съ доброто, което е било казано и вършено отъ Ис. Христа. Доброто учение преражда и освещава човѣка.

Вѣрно е, че св. ап. Петъръ и Павелъ сж се учили отъ най-свършения Учителъ, какъвто историята на човѣчеството познава.

Вѣрно е, сжщо така, че нито единъ другъ учителъ не е ималъ по-добри и по-прилежни ученици. Всичко ценно, каквото свѣтътъ е притежавалъ, притежава и ще притежава се дължи и изхожда отъ Божественитѣ истини, казани нѣкога отъ великия Учителъ на човѣшкия родъ Ис. Христосъ, и днесъ провѣдвани и разпространявани отъ Неговата свѣта православна църква.

Заквасилъ сърдцата на светитѣ апостоли съ кваса на евангелскитѣ

истини, Той ги пратилъ въ свѣта да учатъ и повѣрвалитъ въ Него да ги кръщаватъ. Тия прости хора, но велики по духъ, истински исполнили предъ човѣшката история, раздрусаха римската империя и направиха сная пречупка въ историята на човѣчеството, която ние наричаме — християнска ера.

Приключавайски смѣткитъ си и занятията си на Петровденъ, нашето старо училище свидетелствуваше тая общо-призната истина и разбиране, които пронизваха ума на учащитъ се и преобразяваха човѣшката имъ природа.

Днесъ тържествата, свързани съ края на учебната година, нѣматъ вече нѣкогашно символично и дълбоко съдържание и смисълъ. Хубави сж, поучителни сж — пълни съ носталгия за по-възрастнитъ, но сж далечъ отъ смисъла на традицията.

Вѣрно е, че началото на уч. година започва съ молитва, чрезъ която просимъ Божиата помощ за ученици и възпитатели, да свършатъ благополучно уч. година; да оправдаятъ усилията на възпитателитъ си и жертвитъ на родителитъ си. Пита се: защо следъ свършване на учебната година не отправимъ къмъ сжация Богъ молитва? Защо сме неблагодарни и непризнателни деца? Това нѣщо не би било една формалностъ, която не отговаря на известни духовни нужди. Ние познаваме много ученици, студенти и родители, които следъ приключването на уч. година сж идвали въ църква и сж молили свещеника да имъ отслужи благодарственъ молебенъ. Днешната младежъ е твърде чувствителна къмъ новитъ течения и позиви, които ѝ се отправятъ за новъ подемъ, за нови духовни хоризонти. Мисля, какво би могло да се направи отъ насъ възрастнитъ по случай приключването на уч. година въ духа на традициитъ и въ духа на новосъздадената атмосфера, съ повишено съзнание и вѣра въ бждащето.

Много дни и празници имаме презъ течение на годината, чрезъ които обръщаме внимание на общественото мнение: празникъ на книгата; празникъ на майката; на детето, на земята и пр. Мисля за денъ на ученичката жетва, **денъ на свѣтлината**, деня на училището, или както щете го наречете, но този денъ на всѣка цена трѣбва да бжде — Петровденъ, въ който денъ да се събератъ всички ученици отъ всички уща съ своитъ знамена, окичени въ цвѣта, съ своитъ отличили се ученици, увѣнчани съ вѣнци и подаръци.

Едно подобно тържество, макаръ и въ малкъ мащабъ, до колкото чуваме се уреждало съ абитуриентитъ отъ русенскитъ гимназии, гдето Високопреосвѣщенный Митрополитъ винаги присѣствувалъ и винаги поднасялъ своитъ подаръци съ подходящи напжтствени слова на отличилитъ се у-ци. Въ гр. Варна, напр., биха могли да се събератъ въ катедралата да се извърши благодарственъ молебенъ т. е. да се благодари Богу за богатата реколта отъ свѣтлина на младото поколение — бждащитъ управници на нашата страна, залогъ за щастливи бждини.

Не се съмнявамъ, че къмъ този празникъ на свѣтлината ще се присѣдинятъ и нашитъ студенти, които постепенно — постепенно се отърсватъ отъ крайнитъ течения и идеи. Дѣдо Симеонъ би имъ казалъ хубави, напжтствени и подходящи за случая слова и би ги благословилъ съ особена радостъ и задоволство.

Следъ това, едно шествие и всичко онова, що се би намѣрило, подходящо за единъ такъвъ случай и би имало мисля поне толкова резултатъ, полза и цена, колкото устроениитъ шумни-спортни-федеративни манифестации.

Ако тази идея не може да се осжществи тая година, поради късното ѝ лансиране, то нека се има предвидъ и осжществи идната.

Драгий с. Никодимъ

Не съмъ ти писалъ отдавна, въ какъ е умрѣлъ „Свѣтникъ“ — едно време ти ми писа — отъ Оксфордъ въ Англия — че ще дойде да се скараме съ тебе, и да започнемъ на различни фронтове. Радвамъ се, че пророкуването ти не се сбъдна, — ние сме си приятели и до днесъ днешенъ. Наистина ти не си **тълпата**, а азъ всецѣло съмъ вѣренъ въ нейнитъ редици. Но никъ не е доказалъ още, че това е непердолима пречка за приятелство.

Въ името на това приятелство ти ми дължишъ два-три отговора (вѣроятно се досещашъ, че стѣснута за статията ти „Масонство“, „Ц. В.“ бр. 21).

По всичко личи, че ти въ Англия добре си изучилъ масонскитъ работи: задачи, цели, съставъ, ритуалъ, философия, моралъ, — всичко, което съдържа масонския „законникъ“. За туй, и на мене ще обадишъ нѣкои подробности, които не си успѣлъ да разправишъ въ свободната трибуна на „Ц. В.“ И азъ съмъ единъ отъ тия, които **морално и материално** спомогнаха на твоето учение изъ Англия: дай ми отговори!

Защото, като човѣкъ по-просто, азъ не разбрахъ всичко, което високоомждрено разправяшъ въ „Ц. В.“ Разбрахъ 1) че масонството е една **невинна забава** на англичанитъ, склонни къмъ клубенъ животъ отличия и церемонии.

Разбрахъ 2), че целитъ на масонитъ сж самоусвършенствуване, филантропична дейностъ и пропаганда за миръ между народитъ.

Разбрахъ 3), че всичкитъ ужаси, страсти и легенди, които се разправятъ за масонитъ днесъ, сж плодъ на болната фантазия на рускитъ бжжанци, които вмѣсто да подирятъ вината за руския погромъ у себе си и въ качеството на народнитъ идеали, търсятъ я — у масонитъ. Стара руска максима е за бездождие: безътрѣба и ниша сж виновни сѣ евреитъ.

Разбрахъ 4), че има различни масонски организации: английска, френска, нѣмска и др. и че тѣ нѣматъ помежду си вражда.

Но, не разбрахъ, и чакамъ да ми обяснишъ:

1) Отъ де ти самъ тѣй основно знаешъ, и тѣй авторитетно обяснявашъ всичко, що се отнася до масонството. Въ Оксфордъ да нѣма катедра по масонство?

Не разбрахъ 2) защо Дюлгеровъ помѣства твоята статия въ „Ц. В.“. Ако ти бѣше масонъ отъ типа на Дюлгерова, ти щѣше да кажешъ съ две думи:

— „Ако масонството е добро нѣщо, и азъ съмъ тамъ; ако е лошо, не съмъ масонъ. Но всѣки който ме познава (че съмъ добъръ) ще стане масонъ, ако азъ съмъ масонъ и ще се отпише отъ масонството, ако азъ се отпиша. А ти, по простота на сърдието си пишешъ:

— „Всѣки, който е масонъ, не е членъ на църквата“.

...Не разбрахъ, защо Дюлгеровъ дава мѣсто на статията ти: ако и той не е масонъ, само хонораръ на „Ц. В.“ хабите, ако е масонъ, той се самооплюва. Въ масонския „законникъ“ допуска ли се самооплюване?

— Не разбрахъ 3) Защо, щомъ английскитъ лордове, които управляватъ половината свѣтъ не сж оловка прости, за да не знаятъ, че е масонство, какъ сж толкова прости, сжититъ тия лордове, членове на англо-католическата партия въ Англия, та напоследъкъ надигатъ гласъ срещу масонството, защо сж толкова прости папитъ (които сжщо владѣятъ почти половината свѣтъ), та сж осждили и осжждатъ масонството, защо и Хитлеровци очисти „майка на европейскитъ народъ“ отъ евреитъ! Ти ще ми отговоришъ правдиво.

— Не разбрахъ 4) (и ясно е затъ), какъ **тайната смуща** насъ, които стоимъ въ реда на **тълпата**, и не смущава васъ, които

надъ тълпата. Тайната е тайна, до като не излѣзе на яве. И ние — тълпата — винаги ще питаемъ:

— Защо се крие тя? Какво крие? Писанието казва: **„все же явленное свѣтъ естъ“**. Ти ни говоришъ за заседанията на „Богъ и България“ и „Имка“, и съзнателно туряшъ „Имка“, органъ на масонитъ съ „Богъ и България“ — органъ на дѣдо Евтимия на една терзия. (Ако има да жалимъ нѣкого, следъ България, то е дѣдо Евтимий!)

Не разбрахъ 5) Има ли право единъ масонъ, следъ като е **далъ клетва**, че ще бжде вѣренъ на масонството, и е взелъ участие въ масонско, лжжетаинство — да се отрече отъ масонството, има ли наказания за това и какво е то.

Не разбрахъ 6) България има ли връзка, като срѣдоточие на масонска ложа, съ други ложи по свѣта или е — въ това отношение — самостоятелна като Англия.

Не разбрахъ най-после 7) Целта на твоята статия въ брой 21 на „Ц. В.“ искашъ ли да ни кажешъ на

насъ — тълпата, че масонството е работа, дето не бива да си пяхаме гагата, или е проблемъ прости, който не заслужава да си хабимъ енергията. Надценявашъ ли насъ — тълпата, или ни подценявашъ! Масонството хамелионъ ли е, който не може да се улови съ некомпетентно око, или дрѣвесна жабка, скрита въ гнѣкитъ на зеления листъ, която не заслужава, да се занимаваме съ нея. Тѣй ли ни учишъ, ти учениятъ?

— Гледайте си работата и оставете тази невинна, безобидна, нищожна жабка да си вирѣ редомъ съ комунизъмъ и сектанство! Не гледайте Хитлера, папата и англо-католическата партия! Бждете спокойни! Нека си вършатъ ритула и церемонии г-да масонитъ! Нека $\frac{3}{4}$ отъ високата интелигенция и $\frac{5}{6}$ отъ пресата въ България да сж масони, — то е **„частъ отъ заниманията на лордове“**. Вие сте тълпа: не е ваша работа!

Попъ Енчо

Joan Gh. Savin
Проф. при Букурещкия Богословски Факултетъ

Свещеницитъ и политиката

Мнението, че свещеницитъ не трѣбва да правятъ политика, все повече и повече си пробива пжтъ всрѣдъ обществото. Съвременната формула е: свещеницитъ да си гледа църквата и енорияшитъ, и да не се занимава съ политика.¹⁾

Това мнение е сподѣлено и отъ висшитъ църковни кржгове, ако не е дори лансирано отъ тѣхъ. Високопреосвѣщенитъ архиереи не искатъ свещеницитъ да правятъ политика. Нѣкои измежду тѣхъ официално изразиха това си желание, подканяйки свещеницитъ отъ епархийтъ си да напуснатъ партиитъ.

Сжщото си това желание други сж го изразили въ ежедневната преса, подъ видъ на интервюта. Следъ атентата въ Синая, този въпросъ е станалъ още по-съвремененъ, защото още по-силно се подчерта това желание и предупреждение. По настоящемъ този въпросъ е предметъ на публично разискване. На епархийското събрание въ Унгро-влахийската епархия се каза: свещеницитъ да не правятъ политика. Политиката разединявала и унижавала. Но въ всѣки случай тя вредила на църквата. И се внушило, че ако свещенството държи да прави политика и да влѣзе въ законодателнитъ тѣла, тогава изборитъ да си ги направело всрѣдъ своята собствена корпорация, която като такава да си изпрати представители въ парламента.

Мислимъ, че въпроса, дори така сложенъ, е и погрѣшенъ и неприложимъ. Преди всичко, свещенството не може да бжде лишено отъ правата, които му ги дава конституцията и второ политиката, и че това гражданско задължение, само по себе си, нито унижава свещеника, нито вреди на църквата.²⁾

Политиката, т. е. занимаването съ общото добро на държавата е едно благородно задължение на всѣки просвѣтенъ гражданинъ на страната и следователно и на свещеника.

Виновенъ и осждителенъ е начина, по който нѣкои свещеници правятъ политика, политика на лични интереси, на дребни агенти, на партийнитъ клубове, унижавайки честъ пжти собствената си личностъ, унищожавайки и института, къмъ който принадлежатъ. Но отъ тукъ не следва, че самото участие въ общитъ работи на държавата е онова, което трѣбва да бжде осжжено и забранено.

Въпросътъ трѣбва да бжде посъ-

тавенъ въ смисълъ, че на свещенството трѣбва да се наложи едно правно отношение въ неговитъ политически прояви, а не да му се забрани, каквато и да е политическа дейностъ. Все пакъ се каза, че църквата само ще спечели чрезъ своето оттегляне отъ политическия животъ. Мислиме, че тия, които така твърдятъ, не си правятъ смѣтка за тежкитъ послѣдствия. Толкова време, колкото стоимъ върху основнитъ на съвремениятъ държавенъ строй, оттеглянето на църквата отъ политическия животъ би означавало не само нейното изолиране отъ обществения животъ, но и обезценяване на ценността ѝ и значението ѝ въ държавния и социаленъ животъ на страната. Защото, колкото и пренебрегнати да сж били църковнитъ интереси и тия на свещенството отъ нашитъ политически мжже, както и отъ партиитъ, все пакъ тия интереси не могатъ да бждатъ пренебрегнати тогава, когато тѣ сж представени чрезъ свещенството, което правейки политика може да влияе върху народнитъ маси. Тѣзи интереси, колкото и слабо да сж днесъ застъпени, ще бждатъ безвъзвратно пренебрегнати и изоставени, ако свещенството не представлява, поне като маса, нѣкаква сила, или политическо значение. Изборътъ чрезъ корпоративната система, ще има именно тая заслуга, щото безъ да лиши свещенството отъ правата и привилегии, които може да му ги даде взимането участие въ политическия животъ, ще може да го запази отъ лошитъ и разрушителнитъ послѣдствия на политическитъ борби и гонения. Следователно, тази система би трѣбвало да се предпочете предъ индивидуалистичната и политическа система, толкозъ повече, колкото общитъ църковни интереси ще иматъ първенство надъ личнитъ.³⁾

Нагледъ темата е примамлива, подъ тая си форма въ сжщностъ обаче, тя е безрезултатна и вредна. Безрезултатна, защото конституцията не я допуска и вредна, защото тя влачи следъ себе си отстраняването, или най малкото стѣсняване, т. е. намаление, на сегашното представителство на църквата чрезъ архиереитъ ѝ въ сената. Защото фактически присѣдиняването на архиереитъ въ сената е тѣкмо осжществяването на она принципъ на корпоративното представителство.⁴⁾

¹⁾ Това разбиране у насъ е законъ. Въ България по законъ свещеницитъ не взиматъ участие въ политическия животъ на страната. Въ Ромъния свещеницитъ сж пълноправни граждани. Избиратъ и могатъ да бждатъ избирани. Винаги въ парламента е имало свещеници — депутати, сегаша и общински свѣтници. (Б. на прев.)

²⁾ У насъ малко друго яче се мисли за политиката. (Б. на прев.)

³⁾ До колкото чуваме сегашното правителство у насъ имало въ своята програма да въведе корпоративната система. Тогава и свещенничеството ще има своитъ представители и въ бждащия парламентъ и въ общинскитъ съвети. (Б. на прев.)

⁴⁾ Въ Ромъния всички епархийски архиереи во главе съ патриарха сж по право сенатори, така че църквата тамъ е добре представена — въ парламента. Това е една стара традиция у тѣхъ. (Б. на прев.)

И то ще стане безполезно, или на всяка случай проблематично тогава, когато това право ще се прехвърли върху енорийското свещеничество за камарата. Тая идея, е дори точка от програмата до колкото зная, на една от нашите политически партии, чрез която се цели изгонването на архиереите от сената. Следователно архиереите, които сж побързали да одобряват и ржкоплекскаят на подобни предложения, бждат по-вече внимателни, защото обратната страна на медала е по-малко приятна, отколкото го мислят тѣ. Иначе, азъ зная, че тия мисли се сподѣлят от нѣкои свещеници, които мислят, че представянето на църквата чрезъ енорийските свещеници, избраници на свещенството, би била по-полезна от колкото досегашното чрезъ архиереите. Противопоставихъ се на тая мисъл и сега я отхвърлямъ, защото, колкото и пасивни да сж били нашите владци въ сената, все пакъ, тѣ тамъ представляватъ една стара традиция и едно старо право, чието премахване е едно ново накръняване на прерогативите на православните въ структурата на държавния животъ. И вънъ отъ това, архиереятъ носи съ себе си и она престижъ на благородията и постоянството, които избраниятъ представител на корпорацията, не може да ги понесе. Затова ме и очудва факта, че тъкмо архиереите сж

ония, които проагетиратъ, или само внушаватъ подобни предложения.

Защото църквата, нито може да остане безъ да си каже думата и вземе участие въ общата държавна политика и нито пъкъ мо е да си отсѣпи защитата на интересите спрѣмо държавата и социалните течения само въ ржцетъ на своите архиереи. Това, и поради обстоятелството, че тия интереси сж гледани презъ различни призми по нѣкога дори противоречиви. Вънъ отъ това, православната църква доброволно се бѣ поставила въ едно по-низко положение спрѣмо другите въроизповѣдания, които нѣматъ никакъвъ интересъ да намаляватъ правата си и да не се проявяватъ въ политическия животъ.

Тѣ и до сега сж успѣли да си подсигураватъ максимумъ привилегии отъ политическата си дейностъ. И не би ли било по разумно, по-практично и по-политическо и ний да имъ последване примѣра? Защото нито едни отъ тѣхъ не предсказватъ, не подсказватъ, до колкото знаемъ, оттеглянето си отъ политическия животъ на страната. Напротивъ търсятъ да спечелятъ и по тоя пѣтъ все по-вече и по-вече облаги.

Само че тѣ знаятъ да правятъ политика. Не бихме ли могли да научимъ нѣщо добро и отъ тѣхъ?

Превелъ: Протонерей П. Икономовъ

Лъжа или незнание

Въ Църковенъ вестникъ — органъ и официозъ на Св. Български Синодъ — отъ 16. май т. г. брой 21, за общо очудване, сж помѣстени две статии за масонството. Авторите имъ, като казватъ, че „не желаятъ да служатъ за поводъ да се обвинява печатния органъ на Св. Синодъ“ и „нѣматъ намѣрение да взематъ страна“, въ сжщото време се осмѣляватъ да печататъ за масонството, повече положително, и като че го оправдаватъ, вмѣсто да го отричатъ и осждаватъ.

За сега, ние не ще се спираме на въпроса защо и на какво основание Св. Синодъ е допусналъ тѣзи тѣй не нужни статии и какъ е могълъ да се примири съ прокараното въ тѣхъ и да се съгласи съ тѣхния характеръ г. Дюлгеровъ, — но считаме за свещенъ дългъ и неотложно задължение да протестираме противъ непълното и неточно обяснено въ тѣхъ масонство, и подчертаното за него положително мнение.

Сега, безъ да се спираме на съдържанието на тия загадъчни статии ние обръщаме вниманието на читателя върху гвърдението на Арх. Никодима — авторъ на статията — „За масонството“, относно това, че руските бежанци разпространявали мнението за участие на масоните въ руската революция, не жалаейки да признаятъ своята вина;

На това отговаряме съ „да“! Масо

ните сж заговорниците противъ Русия. За потвърждение на това ние ще приведемъ извадки отъ книгата на П. Щеглова, пусната въ Москва въ 1930 г., напечатана въ вестника на Милукова „Последни новости“ — 12. юний 1930 г. въ статията „Какъ чиновникътъ Алексеевъ търсилъ масоните“.

„Въ началото на м-цъ октомврий 1910 г. чиновникътъ на полицейския департаментъ Алексеевъ заминалъ задъ граница за „изучване на масонството“. Защо се е наложила такава необикновена командировка? Отъ времето на манифестъ отъ 17 октомврий 1905 г. дѣйствиелни вестници и съюза на руския народъ не сж преставали да сочатъ засилването на масоните. Витте, Гучковъ оппозиционните депутати на руската „дума“ се обявили за членове на това таинствено и неузнаваемо общество, целта на което е да разрушатъ религията и монархическата власт. За да изучи съществуването на масонските ложи въ Русия другарятъ министъръ Курловъ — заведующъ полицейския департаментъ, е изпратилъ вътрния си чиновникъ Алексеевъ задъ граница. Алексеевъ преди всичкото се насочилъ за Берлинъ — тогава центъръ на евреомасонството.

Въ своя докладъ Алексеевъ пише за отчета на „Великия Изтокъ“ на Франция, въ който се казвало:

„Тѣзи нѣколко ложи, които сж-

шисуватъ въ Русия сж изолирани и нити отъ погледите“.

На заседанието на ложата „Рене-ис“, кждето Алексеевъ е влѣзълъ помощта на познати масони, като „братъ-посетител“, той съобщилъ уши чулъ, какъ единъ отъ браторитите съобщилъ: „... „Скоро ще най-грозната северна държава (Русия) съ ужасъ ще забележи, какъ дълбоко се е забилъ въ нея масонския ножъ и какъ въ откритото отъ насъ отворстие дружностно се втурнатъ всички революционни сили“.

Известниятъ руски писателъ А. В. Амфиитеатровъ въ своята статия „Моето масонство“ обяснява какъ и за какво той е станалъ самъ масонъ:

„... направи ни масони (Лорисъ Меликовъ, Гамбаровъ, Тамарески, Трачевски и Кедринъ Е. Н.) М. М. Ковалевски, който бѣше масонъ 31 степенъ и заемаше въ ложата високо мѣсто.

„Влѣцеше руските революционери къмъ масонство — прикрито отъ държавния надзоръ, за да разрушатъ Русия безъ наказание“ сви детелствува Амфиитеатровъ.

Болшев шкиятъ комисаръ Бонгъ Бруевичъ, съобщава въ своите спомени за гибелната роля на масоните въ осществяването на революцията въ Р. сия:

„Известно ми е, че такива обществени дейци като: М. М. Кавалевски, Стаховичъ, Герардъ, Струве и цѣлъ редъ демократи, социалисти, рододемократи — действително сж принадлежали къмъ различни масонски братства и ордени“.

„Керенски, твърди Б. Бруевичъ, че билъ напоенъ и подхраненъ отъ масоните още когато той е билъ членъ на „государствена дума“ — и е билъ специално възпитанъ за свалянето на самодържавието“.

Всички тѣзи признания отъ самите масони, тѣй ярко свидетелствуватъ, че именно масоните сж произвели страшната революция въ Русия и сж дѣйствително признания сж твърде поучителни, както за русите, тѣй и за българите за предпазване отъ това зло.

И когато четешъ такива насмѣшки и недовѣрия за съществуването на масонството, като зла мирова сила, като четешъ ироничните надъ изказаните предпазителни мѣрки за гибелната роля на масонството — разрушаването и унищожаването отъ тѣхъ на Русия, то естествено се явява въпросъ: лъжа или незнание се печататъ въ такива статии, каквито сж помѣстени въ „Църковенъ в-къ“

Прот. Слюнинъ.

Абонирайте се и разпространявайте

Християнска

защита

ПАКЪ ЗА „БРАТСКО ПОДПОМАГАНЕ“

Съ тия нѣколко реда, безъ да претендирамъ да съмъ нѣкакъвъ капациетелъ по застрахователното дѣло, или пъкъ нѣкой голѣмъ математикъ, та да зная какъ се определятъ математическите резерви при застрахователните дружества, или пъкъ да зная какво трѣбва да бжде точно съотношението между рискъ и печалба, та да не фалира дружеството, искамъ да кажа само за нѣкой неизгодни положения въ устава на нашето „Братско подпомагане“.

Думата ми е за чл. чл. 2, 8, 12 и 17.

Споредъ чл. 2 всички свещеници се разпредѣлятъ на две категории. Първата категория сж свещениците до 55 годишна възраст, а втората отъ 55 год. нагоре, като първата категория сж задължително участници на касата, а втората — ако искатъ. Така гласи този членъ отъ устава на касата.

Колко милостиви хора сж били наистина ония, които сж работили този уставъ. Всички свещеници, които никое застрахователно д-во не приема да застрахова, нашата каса ги приема. Наистина християнско милосърдие е проявено спрѣмо тия стари хорица. Най-сетне и тѣ ще могатъ да оставятъ по нѣщо на своите наследници. Така изглежда на пръвъ погледъ. Но дали въ сжщностъ е така? Достатъчно е да съпостави човѣкъ този пунктъ отъ чл. 2 съ оня отъ чл. 8, който съобщава какви вноски трѣбва да плащатъ тия братя, за да се убеди въ противното. Тогава всѣки ще прочете следъ текста отъ чл. 2 „ако сами пожелаатъ“ и следното обаче **тѣ нѣма да сторятъ това, защото трѣбва да плащатъ много скжпи вноски**, което не е писано по понятни причини.

Създателите на новата каса забравиха, обаче, че тия стари хорица сж плащали цѣли 12 години, че новата каса се образува върху единъ основенъ капиталъ създаденъ отъ тѣхъ. А изгонването имъ по такъвъ начинъ е християнско милосърдие.

По чл. 8 азъ ще повторя още веднажъ баналната фраза „много е скжпо“. Азъ още веднажъ казвамъ, че не съмъ математикъ, обаче съ положителност мога да кажа, че като се добие единъ приходъ за касата отъ 2,000,000 лв., а такъвъ непрямо ще постъпи, споредъ така дадените таблици, за една година и, като се дадатъ отъ него 1,000,000 лева за помощи остава 1,000,000 лв. чиста печалба. Това ще рече 100% печалба. Може въ тази сума да влизатъ и математически резерви и др. разноски но азъ я наричамъ **печалба**. Може би нѣкой ще се усъмни въ това, затова малко аритметика: Като се вземе категория V. — значи срѣдната възраст на всички участници, чиято вноска е 852 лв. годишно умножено по 2500 (ако сж повече свещениците толкова по-добре) се полу,

ПОДВИГЪ

Най-интересното нѣщо въ живота на Христовата църква то е именно пѣтя, по който тя ни сочи, че трѣбва да се върви. Пѣтъ, колкото спасителенъ, толкова и живодателенъ. Пѣтъ тѣсенъ, трънливъ, но спасителенъ. Като се погледне въ 4-те Евангелия, Апост. послания, светото предание, житията на светиите, писаното отъ св. Отци, се вижда едно — стѣпките на Христа Спасителя „Азъ съмъ пѣтя и истината“... който иска да ме последва, нека вземе кръста и трѣгне подире ми (мат. 16:24 и 25) „защото който иска да спаси живота си ще го изгуби, а който изгуби живота си заради мене ще го намѣри“.

Този така мжченъ, но спасителенъ пѣтъ, пѣтъ отдалеченъ отъ страсти и други чувства, е пѣтя по който е дошелъ, вървѣлъ и училъ Спасителятъ. Стѣпките на Спасителя по този пѣтъ сж насѣдени като

елмази свѣтли, за да се виждатъ отъ всѣкиго и всѣкой да ги пожелае и трѣгне по тѣхъ. Уви! Всѣки ги гледа, съзнава спасителното имъ значение, но всѣкой криви отъ тѣхъ, бѣга и кара по широкия пѣтъ — пѣтя на гибелта.

Чистъ образъ на Христовите стѣпки е притчата за Самарянина. Милъ и красивъ образъ, който затрогва, но мжчно прониква въ сърдцето на всѣкого. Минава край изранения и ограбенъ пѣтникъ богаташътъ — човѣкъ който има, който пѣтъ сж твърде много за излишни и вредни образи, но и тогазъ и сега ние христинѣща, но заминава, като не отдѣля значение, че тукъ освенъ змѣя, че сж нѣкое отражение и ни се дѣянието извършено надъ човѣкъ, е погазенъ образа и подобие на Божие. Минава край сжщия Левитъ — помазаникъ да вързва развързва, и той сжщо го заминава едва съ края на околото си въ жгълъ го поглежда.

Най-после минава бедния и прегрянъ самарянинъ, който по-малко е интересува за формата отъ колкото за съдържанието; човѣкъ, който

малко приказва, а много върши; човѣкъ, не на приказки, а на **дѣла**, — слиза отъ добичето си, затрогнътъ отъ нещастieto на човѣка, доруганото въ човѣка подобие Божие, прегръща го, омива, почиства раните му, дава му първа помощ, и го отвежда на по-безопасно мѣсто, като моли хазяина да бжде добъръ, да се грижи за пострадалия, като за труда му и изхранването и плати.

Казахъ, че стѣпките на Спасителя сж като елмази поразително свѣтли образи, но и тогазъ и сега ние християните, не ги виждаме и смѣтаме, че сж нѣкое отражение и ни се струватъ призраци, а не действителност.

Днесъ ще бжда у дома ти! вика учителя Исусъ! Чудятъ се на около Му учениците, на кого говори и въ чий домъ ще иде — поглеждатъ ягодишното дърво, върху което се е качилъ митаря съ низкия ръстъ — Закхей. Качилъ се е да види Оногова, който гореше и светеше, да види Оногози, който изцерява

болни, прокежени, слѣпи, бѣсни, който прощава. — Думатъ си другитъ, какъ е възможно въ дома на грѣшника да иде нашия учител? Отишелъ съ мисълта, че на болния е потребенъ лѣкаръ, а не на здравия.

Милитъ приказки, тихия, чистия и любящъ погледъ, благите отношения, затрогватъ грѣшния митаря, въ душата му става бързъ и поразителенъ обратъ, и вика: четворно ще повърна надзетото!

Образите сж много и свѣтли сж стѣпките на Спасителя, но какво да речемъ за най-важното, за стѣпките Му къмъ **Голгота**!

— „Иерусалиме, Иерасалиме, колко пѣти се мжчихъ да събера чедата ти, както квачката пипците си, за да ги сгрѣя подъ крилетѣ си!“

Доиде свѣтлия Исусъ, мина презъ пустинята съ постъ и молитва, презъ изкуплението, кръсти се и проповѣдва: Вѣра, Любовь и Надежда. Тия три елемента на религията ни даде за образи въ живота. И самъ Той отъ любовъ къмъ човѣчеството,

чава скромната сума 2,130,000 лв. Но азъ бихъ казалъ и нѣщо друго. По старата каса ний плащаме по 500 лв. срѣдно годишно и пакъ имаме достатъчно срѣдства да посрѣщаме разходите и да ни остане за 12 години една доста голѣма печалба.

А сега годишната вноска на най-младия свещеникъ е 552 лв. значи съ 52 лв. въ повече. Това показва отъ една страна, че може и съ помалко, а отъ друга, че сегашнитѣ вноски сж много голѣми. Щомъ е така всички вноски по таблицата по чл. 8 биха могли да се намалятъ съ 15% безъ да бжде застрашена сигурността на касата. Така намалени вноскитѣ пакъ ще бждатъ утвърдени отъ учреждението на държавния контролъ, защото ще се добие повече отъ онова най-малко, на което държи той, за се запази сигурността на касата.

Чл. 12. О. протоиерей Димитъръ Андреевъ—централният секретаръ на съюза на свещеническитѣ братства въ редицата си статии за посмъртната каса „Братско подпомагане“ има добрината да ни успокои, че този членъ билъ въ устава и на бившата каса, обаче не билъ приложенъ никога, та отъ тукъ следвало, че и въ бждаше нѣмало да се прилага. При все това обаче, той не иска да се откаже отъ този членъ на устава, който нѣма да се прилага. А би трѣбвало като ненуженъ той да се изхвърли отъ устава, защото мнозина свещеници много основателно се плашатъ отъ него. Разбира се, че и забележката къмъ този членъ трѣбва да понесе същата участь.

Чл. 17 ал. IV. трѣбва да претърпи измѣнение въ смисълъ: 50% отъ чистата печалба трѣбва да отиватъ къмъ резервенъ фондъ, а останалитѣ 50% въ фондъ: почивни станции, санаториуми и приюти. Непременно обаче трѣбва да се упомене **почивни станции**. Това се налага отъ обстоятелството, че нашата организация макаръ и да чувствува голѣма нужда отъ почивни станции много малко е направила за създаването имъ, тъй като за последствата и сега, когато се намиратъ тия срѣдства не бива да се използватъ за други по-маловажни нѣща.

Така, ако се измѣни устава на касата, той ще стане приемливъ за всички. Тогава нѣма да има нужда да се дѣлятъ свещеницитѣ на категории, единитѣ отъ които сж задължителни участници, а другитѣ **ако желаятъ**.

Дано.

Свещ. Илия Георгиевъ

Втората годишнина изтича

побързайте съ изплащането

абонамента си!

ПОДЪ НАШЕТО НЕБЕ

Странно, но фактъ!

За кметъ на гр. Русе е назначенъ тамошниятъ гражданинъ Ем. Габровски. Вестникитѣ съобщаваха, че той, при встъпването си въ длъжностъ, се отказалъ отъ кметската си заплата, която оставилъ въ разположение на общината.

Тази постъпка на новия русенски кметъ звучи странно въ нашата действителностъ, твърде много сиrotѣла напоследъкъ отъ честностъ, безкористие и жертва на лични интереси при изпълняване на общественитѣ и граждански задължения. Прословуто е нашето грубо схващане за общественитѣ длъжности, на които гледаме като на нѣкакъвъ съблазнителенъ „кокалъ“, въ който, въпреки всичко, все пакъ има нѣщо да се гложде. Отъ всѣка обществена служба ние обезателно трѣбва да получимъ пари. Дори и отъ ония служби, които сж само **почетни** и по законъ сж **неплатени**. Мжчно могатъ да се намѣрятъ въ днешно време хора за тѣзи служби, защото... не се плаща! Има случаи, когато тия, които ги заематъ, не могли да се помирятъ съ тази мисль, че тѣхната работа е неплатена, сами си създаватъ разни служби, въ учреждението за което сж избрани, за да получаватъ отъ тамъ пари.

— Не може иначе да се служи.

— Трудно се намиратъ работници.

— Кокалъ не е ли, не ми го хвали!

При тия наши нрави, постъпката на новия русенски кметъ звучи странно, твърде странно...

Можемъ да се надяваме, че новото правителство, което дойде въ името на безкористна служба на Отечеството, ще насърчи тия свѣтли прояви въ нашия животъ и ще привлече въ управлението такива безкористни служители.

Църквата и новата властъ

Министерството на Вътрешнитѣ работи за втори пътъ съ окръжна телеграма е наредило до всички селски общини да следятъ за дадената наредба **да не се отварятъ кръчмитѣ преди завършване на черковната служба**.

Ето една хубава, належаща и навременна мѣрка на новото правителство!

Нашето село, хубавото наше село съ своята вѣра въ Бога, съ своя девственъ моралъ, съ своитѣ традиции стана въ последно време плячка на безогледни партизани-демагози и чужди агенти. Тѣ намѣриха благоприятна почва за своитѣ демагогствувания и шарлатани въ лицето на наивния и неукъ нашъ селякъ, който знае само да вѣрва въ Бога и да се труди. Различни политически и религиозни селтанти тровиха душата му, като му обещаваха какви ли не земни и небесни блаженства. Тѣ го откъснаха отъ църква-

та, откъснаха го отъ всичко хубаво, наследено отъ дѣдитѣ му, внесоха смутъ въ неговата душа и го обезвѣриха. И сега въ много села се наблюдава едно необикновено явление — църквитѣ сж празни. Свещеницитѣ отъ селата се оплакватъ, че дори въ най-голѣмитѣ празници църквитѣ не се посещаватъ отъ мжже. Тѣ сж по кръчмитѣ и кафенетата, дето ги е привикалъ политическия агитаторъ, болшевишкитѣ агенти или пакъ представителтъ на нѣкоя секта и чужда религиозна мисия.

Сега е день на отрезвление, день на повратъ къмъ доброто и хубавото!

Посочената въ настоящата ни бележка наредба на Вътрешното министерство цели българскиятъ селянинъ да се аърне пакъ въ Църквата, да обърне погледа си къмъ Бога, Комуто само трѣбва да посвещава недѣлната си почивка.

Говори се за грижата на новото правителство да бждатъ **увеличени свещеническитѣ заплати**. Фактъ е, че българското православно свещенство, особено по селата, бедствува. Днесъ и най-разпалениятъ противникъ на свещеника не смѣе да експлоатира съ булевардната фраза, че той „взема и отъ живо, и отъ умрѣло“. Защото знае се колко днесъ е понижено у насъ съзнанието за дългъ къмъ църква и свещенослужителъ. Има свещеници по се ата, които буквално мизерствуватъ. Единъ младъ свеце-

никъ отъ Варненско, случвало се е когато нѣмалъ срѣдства да купи газъ за лампата си, та, когато се стѣмнявало, прашалъ презвитерата си да работи съ хурката по съседитѣ на свѣтло, а той самъ оставалъ въ кѣщи. Другъ свещеникъ отъ Шуменско нѣмалъ срѣдства да си купи най-необходимото за домакинството си — печка и др. Сжщиятъ живѣе съ цѣлото си семейство въ една лоша стая, дето му е кухнята, пералнята, трапезарията, работния кабинетъ, спалнята и приемната; за печка той самъ си е приспособилъ единъ теникиенъ сждъ, въ който бакалитѣ продаватъ сода за пране. Има и други подобни примѣри.

Всичко това, драги читателю, не сж извадки отъ романа на нѣкой песимистъ, а настоящи факти.

И вие искате отъ тия млади свещеници ревностно изпълнение на дългъ къмъ църква и общество?

Ако днешното българско правителство е замислило да подобри хала на нашия свещеникъ, като увеличи незначителното му възнаграждение, то е замислило съ това за една отъ най-крещящитѣ и неотложни нужди.

Българскиятъ православенъ свещеникъ трѣбва да се подкрепи, за да се иска тогава неговия трудъ въ днешната възродителна работа!

Гървитѣ стѣпки на правителството за подпомага дълото на Църквата сж отпадни и многообещаващи.

Ив. Костовъ

Prof. Dr. I. Klug

Всемѣдриятъ Богъ

Понѣкога въ часове на изпитание и униние, подъ влияние на дошлитѣ съ стотици хиляди мисли въ душата, нѣкои като безумци пожелаваатъ да мислятъ, че Богъ се държи напълно индиферентенъ, както спрѣмо голѣмитѣ, така и спрѣмо малкитѣ свѣтовни събития. Той не се грижи за това. Той е оставилъ тая планета — замкада се върти просто въ безкрайното свѣтовно пространство, а човѣцитѣ като нѣкои мравки да кретатъ и се катерятъ по тая планета, да живѣятъ и умираатъ отъ една генерация къмъ друга. Една култура процѣтява, друга замира и сдѣбинитѣ на народитѣ се нареждатъ въ едно столѣтие така, въ друго иначе. Листата на дърветата отъ ясно зелени ставатъ ясно цвѣтни, тъй както и човѣшкитѣ чела отъ младежко весели и сияющи въ старчески, мрачни и засенчени. И какъ безразборно само тъй наречената сдѣба хваща едни съ копринени ржжавици, а други съ желѣзни юмруци! Едни удря по тѣлото или душата до осакатяване, а други издига нагоре! На едни посипва житейския пътъ съ чисти рози, а на други съ чисти тръни и счупени стѣкла! Не е ли Богъ индиферентенъ спрѣмо всичкитѣ тия пълни съ радостъ или скръбъ събития? Не е ли Той най-малкото единъ мълчаливъ Богъ? Усмива ли се Той

видимо приятелски поне на добритѣ? Не! Той е ограденъ съ едно формално мълчание, което понѣкога е толкова дълбоко, че дори вѣрующиятъ изплашенъ и обезкураженъ пита: Защо не проговоришъ поне една дума Ти мълчаливи Боже? Кажи поне една всемогща, чудотворна, съветваща или осждаща дума — защо мълчишъ Ти тѣй неизмѣримо мълчаливи Боже?

Да, Богъ мълчи! Той обаче е **говорилъ** достатъчно чрезъ устата на Своитѣ пророци и чрезъ самия единороденъ Синъ Божи. Сега обаче Той мълчи. Отъ голѣма милость Той е говорилъ действително на много мѣста, другаде е говорилъ съ явни чудеса, обаче самиятъ „гласъ отъ небето“, за който говори Евангелието, непосредствения гласъ Божи ние човѣцитѣ не чуваме вече Богъ мълчи.

Но, позволи ми да те попитамъ поне сега: Толкова ли е важно, щото Богъ да **говори**? Той, Който **каза** своята Божествена дума, все още ли да говори? Трѣбва ли Той за всѣко събитие, за всѣка катастрофа, за всѣка отдѣлна човѣшка сдѣба, да дава единъ точенъ, ясенъ, чувашъ отговоръ, коментари, едни чувашъ обяснения и тълкувания? Изглежда, че на насъ глупави човѣци по ни харесва, ако да притежаваме единъ видъ единъ ора.

дойде по горния пътъ, за да го спаси, да разпилѣе облака, който затѣмняваше Божието величие отъ око на грѣшния човѣкъ.

И какво, този човѣкъ го взема, улавя, вързва, бие, оплюва и го приковава на кръста, като му се подиграва: — „Ако си синъ Божи слѣзъ!“ — а Той гледа небето и вика: „Господи прости имъ — не знаятъ какво правятъ“.

Голгота, която порази ада, съ всичкитѣ му слуги, която възвиси човѣка до Богопознание, Голгота, която срази тъмния облакъ, за да се види Божието величие, на тази Голгота свѣтлия ликъ на нашия Спасителъ се издигна, за да дойде нашето спасение.

Тази Голгота раздруса тогазъ и сега много човѣшки създания, които подобно на невѣрния Тома се съмняватъ. Тази Голгота, до която Спасителя отиде, стѣпкитѣ Му тогазъ, сега и во вѣчни времена ще светятъ и ще будятъ въ съзнанието на човѣка спасителни пориви.

Когато на „Разпяти Петкъ“ въ

Москва се е изнесло разпятието, когато великия новейши проповѣдникъ отъ Руската църква архимандритъ Инокентий излѣзалъ да проповѣдва по случай празника, погледналъ умилително къмъ разпятието, възвилъ погледъ къмъ православното изпълнение и казалъ: „Вие чакате да кажа много и страшно нѣщо за това, което виждаме предъ насъ — разпятието. Азъ не мога да си представя човѣкъ по-силенъ въ думи и умъ да каже нѣщо повече отъ това, което е на кръста. Отъ това що е величие и целъ въ християнския животъ. Кой е въ състояние да каже думи за Нашия Спасителъ? Като така, моята проповѣдь е, — погледнете разпятието, паднете на колѣне, поклонете му се и дълбоко заклейте въ скрижалитѣ на сърдцето си, последнитѣ му думи: Господи прости имъ... прости имъ!“

Ренанъ, Волтеръ и много други се мжчеха да сразятъ съ единъ замахъ това величие, но единия и другия съзнаха и рекоха: „Наистина

Христосъ съ смъртъта, смъртъта погуби“. Той ще бжде край-жгълния камъкъ на зданието, което бждащитѣ общества ще съградятъ; Той ще бжде байряка, подъ който ще се подслонятъ и ще извикаатъ: „Да живѣе братството, свободата и любовта“... всички народи.

Като се взрѣмъ въ нашата църковна история, ще видимъ какъ неострашимо много мжченици сж вървѣли смѣло къмъ палача или къмъ звѣроветѣ или къмъ запаления огънь съ кипящо масло. Смѣло ли сж вѣра сж отивали всички христослови последователи къмъ „добрия подвигъ“. По стѣпкитѣ на Спасителя сж били неуклоно и св. Отци: Григорий, Иоанъ Златоустъ, Василий и Ат. Велики.

Григорий Богословъ пише до свой приятелъ: „Другари и приятели ми изневѣриха, църквата остава безъ пастиръ. Всичко честно и почтено гине, злото излиза съ всичката си голота. Ние блуждаемъ въ мрака и фаръ се не вижда нигде. Какво ще стане съ насъ? ... И

така ако ние се мислимъ за последователи Христови, нека до где е време да посетимъ Христа, да послужимъ на Христа, да почетемъ Христа, като покажемъ своето милосърдие къмъ клетитѣ страдалци“... Единствени красиви стѣпки на християнина, а главно по-вече за водачитѣ е милосърдието!

Иоанъ Златоустъ казва: „Азъ виждамъ, че Вие съете, ала не съ пълна ржа, затова и се страхувамъ, че нѣма да съберете обилна жетва... Какъвъ срамъ за насъ — да бждемъ тѣй привързани къмъ временитѣ нѣща, да бждемъ тѣй приковани къмъ земята и тѣй малко внимателни къмъ беднитѣ, които еднакво съ другитѣ, сж деца на единъ Отецъ... Не искаме отъ васъ скѣпи и прѣскѣпи дърве; Не! азъ искамъ отъ Васъ само залъкъ хлѣбецъ, беденъ подслонъ въ тѣмъ на нощъ, утешителна дума и благъ съветъ. Ако моитѣ страдания не Ви покъртватъ, погрижете се поне за собственитѣ си блага, подарете ме съ милостиня, за да умножите съ

Реакция на религиозното чувство. Новата Испанска република, както е известно се бѣ опълчила противъ религията. Агентитѣ на болшевизма изгориха доста църкви и манастири. Изгониха много монаси отъ разнитѣ ордени и конгрегации изъ предѣлитѣ на Испания.

Сега се изнасятъ доста интересни данни — факти и сведения отъ онова време. Отъ тѣхъ се вижда, че тия гонения противъ църквата сѣ били инспирирани отъ масонитѣ и подхранвани и субсидирани отъ комунистѣ. Когато народътъ е опомнилъ и узналъ, че неволно сѣ станалъ орждие въ чужди ржце и за чужди цели реагиралъ и продължава и сега да реагира при всѣки случай, за да подчертае, че той никога не се е солидаризиралъ, нито пъкъ е симпатизиралъ съ масоно-комунистѣ.

По случай последнитѣ избори, които сѣ станали въ Мадридъ, ето що казва английскиятъ специаленъ пратеникъ — журналистъ N. Panter очевидецъ и кореспондентъ на в. „Daily Telegraph“: „Характеренъ е факта, че религиозната вѣра е господствувала върху цѣлия духъ на избирателитѣ.

Мадридската катедрала, както и всички църкви отъ столицата, сѣ били пълни съ богомолци въ недѣля сутринята.

Мжже и жени — извънредно много жени, — богати и бедни, горещо сѣ молили Богу, щото Той да отърве родината имъ отъ анархиститѣ, масоноболшевики...

Следъ тази молитва гореща и искрена, всички се отправили къмъ избирателнитѣ урни“. (Изъ списанието „Zoy“ 5. II. 1934 год.)

Знае се резултатътъ отъ изборитѣ; в. „Християнска защита“ ги своевременно изнесе. Дѣснитѣ партии и консерваторитѣ подкрепили църквата и нейнитѣ задачи.

Този горчивъ опитъ би трѣбвало да служи за поука на всички ония страни, гдето масонокомунистѣ още свободно върлуватъ.

У насъ, за сега поне, комунизмътъ залѣзва, поради много причини — вътрешни и външни; въ замѣна на това, обаче, масонството дига глава и се засилва.

Женева

Швейцарскиятъ агитаторъ Франк-масонъ Lerulot — се отзовалъ въ гр. Страсбургъ — да държи сказка антирелигиозна отъ името на масонскитѣ ложи. Братята му масони направили всичко зависящо отъ тѣхъ — сказката да бѣде добре разгласена.

Салона билъ препълненъ съ слушатели, отбрана публика и случайни хора и любопитни граждани и чужденци — казва кореспондентътъ. Християнската младежъ отъ Страсбургъ и тя се е организирала, за да посреще както трѣбва този неканенъ гостъ. Щомъ почналъ сказчи-

на сѣние на свещенството сѣ били възгледи на редактора му; Че открилъ хумористична да, въ която подложилъ на крѣпа, осмивания и поругания лица, учреждения и църковенъ утъ (Скици отъ натура, Подъ зия пекъ и др.);

IV. е въ отдѣла „Отзиви и бележки“, както и въ „Наша поща“ не дѣлѣ коректенъ езикъ къмъ лица и институти,

Реши:

I. Не одобрява тоя маниеръ на списване на съюзния органъ, който въ такъвъ видъ наподобява желтъ ежедневникъ;

II. Осъжда редакцията, която въпреки повеленията на правилника за редактиране и издаване на в. „Пастирско дѣло“ не се е явила правилно изразителъ на настроенията на свещенството и духовенъ фаръ за религиозна просвѣта и

III. Въмнява въ дългъ на делегатитѣ въ общия съборъ да изразятъ гледището на свещенството отъ Варненската и Преславска епархия и да настояятъ, щото съюзния органъ за въ бъдаще да се очисти отъ споменатитѣ недѣзи.

По доклада за новата застрахователна каса следъ станалитѣ разисквания, събранието

Реши:

Членоветѣ на Варненското епарх. свещеническо братство сѣ противъ застрахователната каса при съюза, а сѣ за посмъртната такава, макаръ и за 10,000 лв., но почиваща на братски, а не на спекулативни начала.

По списването на братственния органъ „Християнска защита“ събранието единодушно е одобрило списването на вестника, който остава да излиза и за напредъ. Гласуванъ е бюджета съ приходъ 52,000 лв. и толкова разходъ. За хонориране на хубави статии тазгодишниятъ бюджетъ е предвидѣлъ 10,000 лв.

За членове на Епархийското настоятелство сѣ избрани свещеницитѣ Стефанъ п. Йоргановъ, Енчо п. Йордановъ, Лазаръ Георгиевъ, Илия Георгиевъ, които заедно съ Прот. Петъръ Йкономовъ и Свещ. Димитъръ Тодоровъ ще бждатъ редакционенъ комитетъ на в. „Хр. защита“.

За контролна комисия сѣ избрани Прот. Мих. Апостоловъ и свещеницитѣ Григорий Кировъ и Маринъ Поповъ.

Годишното събрание приключи заседанието си на 1. юний.

Благоговейни отци

Разпоstrанявайте в. „Християнска защита“! Внесете го въ всѣка пристиниска кѣша!

„Християнска защита“ ще ви подкрепи въ Вашата енорийска пастирска работа.

кулъ... нѣщо каго единъ таенъ степенъ долапъ, на който достатъчно е да отворимъ само крилнитѣ врата за да говори Богъ чуто: направи това така и така... или: направи това, а онова не... или: вземи това и това решение и т. н. и т. н.

О, съвсемъ не е нужно Богъ да говори. Достатъчно е Той да мисли и действува. А тия дветѣ Той прав. непрестанно. Мисленето и действуването е нераздѣлно свързано съ Неговото сѣщество. Свѣтътъ не би сѣществувалъ нито секунда, ако Богъ понѣкога би могълъ да престане да мисли и действува. Щомъ е така, то Богъ значи е безкрайно свършенъ, както безкрайно свършена е и Неговата мисль и действие. Той е единъ всезнающъ и всемждъръ Богъ. И ако ние желаемъ да Му дадемъ име, да опредѣлимъ Неговото сѣщество, то бихме могли да кажемъ: Ти мислящи, Ти действащи Боже! Никакво друго име не би обхванало напълно цѣлото сѣщество на Бога, а неже ли да кажемъ: Ти говорящи Боже! Богъ може да говори, обаче Той не трѣбва да го прави. Напротивъ, Той трѣбва да мисли и действува!

Въ това лежи една голѣма утѣха за насъ човѣцитѣ. „Моятъ баща стои на кормилото, затова нѣма опасностъ“, казва пѣсенъта на ри барчето, бащата на което напълно мълчи, но стои на кормилото и ржководи парахода при бури и високи вълни. Момчето пѣе дори и тогава, когато всичко друго се страхува. Такова трѣбва да бѣде сѣщо и нешето основно настроение и държание на душата. Богъ стои винаги на кормилото — нѣма собствено никаква опасностъ за насъ отъ момента, отъ който ние вѣрваме въ Неговата всемждрость. Ние човѣцитѣ не сме всемждри, често дори и недостатъчно мждри. И, ако върху насъ би дошла бошуваща буря, то ние стократно бихме потърсили избѣгването на опасността като съ това може би ще заседнемъ на следващата още по-голѣма подводна скала и мизерно ще викаме: „Параходътъ е въ опасностъ“.

Колко често молящи или полуотчаенни викаме този сигналъ нагоре къмъ небето, ако помислимъ само за колебанията и ужаснитѣ сътресения на нашия житейски корабъ! „Но бащата стои на кормилото и затова нѣма опасностъ!“ Той знае истинския курсъ и опасноститѣ, които ние при своенравие, своеволие сами докарваме, за да стане курсътъ опасенъ. И не сме ли ние винаги добре, пжтували съ Бога? Ако погледнемъ назадъ въ корабната бразда на нашата минало препжтуване, не е ли то единъ свѣтълъ пжтъ? Ти казвашъ, приятелю мой, не? Ти казвашъ, че понѣкога си отивалъ на борда да видишъ нѣкой милъ товаръ, нѣкой ковчегъ вътре съ единъ милъ покойникъ. Може би е било — но азъ мога само едно да ти кажа: Богъ знае всичко това по добре отъ тебъ, защото Той знае именно всичко. Или Ти искашъ

да твърдишъ, че би го знаелъ подобре отколкото знающиятъ, всемждриятъ Богъ.

Ignatius Von Loyola е далъ едно хубаво и мждро правило при молитва и действие. То гласи: „При всѣка твоя работа имай едно тѣй голѣмо довѣрие въ Бога, като че ли Той самъ безъ твоята помощъ ще направи всичко! Употрѣби обаче всичката твоя сила съ такова усърдие, като че ли успѣхътъ зависи само отъ тебъ!“

Взemi това правило за въ бждаще при молитва и действие! Пжтувай съ Бога! Довѣри се на всемждрия Богъ! Виждашъ ли добре въ хоризонта?

Не бой се! Пжтувай винаги само съ Бога! Употрѣби всичката си сила! Опъни платната, сграби греблата — карай по посока на вѣтъра. Бжди обаче винаги съгласенъ съ думитѣ: „Моя Баща стои на кормилото и затова нѣма никаква опасностъ!“

Отъ нѣмски: Ек. Д-ръ Панайотова Ески Джумая

БРАТСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

На 31 май 1934 г. въ гр. Шуменъ се откри годишното Епархийско свещеническо събрание отъ Негово Всеблагословѣнство Протосингела на Митрополията Протоиерей Георги Догановъ.

Събранието прие предложения отъ настоятелството дневенъ редъ безъ измѣнение.

Следъ изслушване отчета на настоятелството отъ секретаря Свещ. Енчо п. Йордановъ, както и отчета на касиера Свещ. Стефанъ п. Йордановъ, събранието единодушно одобри дейността на настоятелството презъ изтеклата братствена година и освободи настоятелството отъ отговорностъ по братственигѣ смѣтки.

По преценка на съюзния органъ в. „Пастирско дѣло“ събранието единодушно прие следната

Резолюция

„Годишното Епарх. събрание, следъ като изслуша доклада на члена на н-вото Прот. Петъръ Йкономовъ за списването на съюзния органъ в. „Пастирско дѣло“ и станалитѣ разисквания, като взе предъ видъ:

I. че съюзниятъ органъ „Пастирско дѣло“, като органъ на свещеницитѣ, въ уводнитѣ си статии е подигалъ въпроси, откривалъ фронтове и неприемалъ атаки, които останали недовършени, поради това, че тия многостранни фронтове въобще не сѣ били по силитѣ му, че сѣщиятъ третиралъ проблеми, които не само не сѣ представлявали сѣщественъ интересъ за църква и свещенство, но често сѣ отивали въ разрѣзъ съ тия интереси и сѣ принасяли косвена вреда на църква и свещенство (Македонския въпросъ, Пжтуването по Югославия и пр.);

II. че тия статии като не сѣ изразявали колективната мисль и

това своитѣ заслуги. Ако ли и всички тѣзи причини не смекчатъ коравината на твоего сърдце гледай поне да сторишъ нѣщо добро отъ естествено състрадание, като си научилъ онова безчестие, ония скърби, страдания и лишения, които азъ претърпѣхъ нѣкога и които търпя и сега още въ лицето на беднитѣ. Азъ и сега съмъ гладенъ, страдамъ отъ студъ и всѣкакви лишения... Иоанъ Златоустъ който всецѣло билъ предаденъ на Христа, напълно и неуклоно е вървялъ по стѣпкитѣ Му, и Христа ради е търпялъ гонения, говори предъ пасомитѣ си... „Силни вълни, жестока буря! но азъ не се боя отъ потопяване, защото стоя върху камъкъ.“

Нека свирепствува морето: то не може да съкруши камъка. Нека се възправятъ вълнитѣ: тѣ не могатъ погълна кораба Исусовъ! Кажете: отъ какво да се боя? Дали отъ смъртта? За менъ, да съмъ живъ е Христосъ, и да умра придобиване (фил. 1, 22), Дали отъ заточение? Господаря е земята и изпълнението

й (пс. 23, 1), Дали отъ описване имуществото? Не внесохме въ свѣта нищо; ясно е, че не можемъ да изнесемъ нищо (1 тим. 6, 7) Азъ презирамъ заплашванията на този свѣтъ... Азъ съмъ готовъ хиляди пжти да положа за Васъ душата си и не заслужавамъ никаква благодарностъ, защото изпълнявамъ дългъ. Добрий пастиръ душата си полага за своитѣ овце. (Иоанъ 10, 11).

За Атанасия Велики се казва: „Той бѣ гостоприемецъ за страннитѣ, добъръ за просяцитѣ... патерица за престарелитѣ, ржководителъ за младитѣ, лѣкаръ за болнитѣ“.

Това сѣ отци, които отъ 3 — 5 вѣкове сѣ следвали съ ревностъ стѣпкитѣ на Христа. Благодарение на чистия имъ пастирски подѣлъ сѣ заслужили и приели вѣнеца на святителството.

Но ние и по нататъкъ имаме не общи отъ християнството ревнители, ние имаме и наши български синове, които сѣ заслужили твърде много. Нѣма да ги реда всичкитѣ: Енревота, I Български мжченикъ.

Нищо не го е спрѣло да изповѣдва Христъ Разпята, да върви по стѣпкитѣ Му, да насърчава и другитѣ да вървятъ по тия стѣпки дори, когато мечъ виси надъ главата имъ.

Ние имаме и български Златоустоци съ слово и дѣла... Патриархъ Евтимий. Той се движи като I-ва еличина като иерархъ и пастиръ не само въ Българската църковна история, но изобщо въ църковната история. Напълно ревниво е хсиль и свършилъ по стѣпкитѣ на Христа. Той е билъ пастиръ, койъ душата си е положилъ за овцѣ. Тогазъ, когато никой не е смѣлъ думица да каже на Азиятца, който завладѣ Българското царво, поради безумието на българскитѣ боляри и управници, той смѣло се е изправилъ предъ управия турчинъ на Търново — изобачилъ го за изколването на 110 бори въ историческата църква „Св. Димитрий“. Това изобличение разра се му струва скжпо — гла-

дивенъ е Богъ и чудни сѣ

дѣлата Му! Въмѣсто отсичане на главата биде интерниранъ въ Бачково. Раздѣлата съ пасомитѣ му, които сѣ били откарани за Анадола е билъ моментъ най-трагиченъ. Този моментъ е описанъ отъ съвремененъ историкъ така: „Не бѣше то човѣкъ — като че цѣлата му природа светеше, думитѣ му ангелски, благи; стари и млади, мжже и жени, деца всичко поцелуна светата дѣсница на своя Отецъ — заминаха, а той дълго колѣнничъ сѣ издигнати къмъ небето ржце моли се... „плака бедния старецъ за своитѣ чеда!“ Но ние имаме още достойни божии угодници, които напълно сѣ вървѣли по стѣпкитѣ на Христа. Въ по ново време т. е. въ 18 вѣкъ, ние сме слушали за Софрония Врачански, но по-малко знаемъ за неговитѣ подвизи за своето паство. Не се е побоялъ нито отъ природнитѣ стихии, нито отъ свирепството и ятагана на необузданитѣ пълчища на Пазвантову, Генчъ-Ага Хамамянову. Винаги е ходѣлъ отъ село въ село, отъ градъ въ градъ, за да за-

ка—масон да се гаври съ религията и Бога, младежът—станала и си изпълнила дълга тъй както тя разбирала и както момента повелявал. . .

Залата му се видяла тясна и надали помни — казва кореспондентът какво е станало по-нататък с него.

Този урок заслужават да получат всички масони и у нас (Франция), казва кореспондентът, на които краката им се клатили вече особено след разкритията на отворителната афера—Ставицки.

Масоните сж опасна напасть. Това го знае всеки честно мислящ човек; всеки интелигентен и безпристрастен човек — християнин. На последно време у нас излезе умници — между които за голямо съжаление и богослови — които да ги защитават; или най-малко да ги представят като безопасна — нѣкаква — просветна — благотворителна... организация, която нѣма смѣлостта да излезе на пазара, смѣло и откровенно да каже какво иска от българския гражданин и християнин и какви домогвания гони. Вѣрно е, че нѣкои наши О.З. генерали излезе и доблестно казва: „Ние сме масони“, но всички знаем как се посрещна тая тѣхна декларация средъ широката народна маса.

Нѣкои масони заблуждават българските граждани, че англиканските Епископи и нѣкои наши висши духовници — добри Митрополити били масони. Това е гнусна лъжа. Масонството е противохристиянска и противонационална организация. Ние ще докажемъ това съ факти и данни, съ единичката цел да осветлимъ читателите си и да ги предпазимъ отъ тая напасть, която у насъ и по цѣль свѣтъ обхваща и заразява само виштите кръгове, както комунизма обхваща и заразява работническите маси.

И едната и другата сж международни еврео-масонски организации. Въ идните броеве ще се дообяснимъ.

Жива ли е църквата въ Русия?

Католишката преса твърди, че тя е още жива — за католиците поне, въпреки гоненията на безбожниците.

По настоящемъ въ съветска Русия — священнодействували около 30 души — католишки свещеници. Това следъ религиозните гаранции, дадени отъ съветското правителство — като цена и признателност — на Свѣдинените шати, че тѣ ги признали дипломатически и дипломатически сж вече въ връзки.

Въ Москва имало 5 черкви отворени — подъ грижите на архиепископа Pie Neveu. Въ Петроградъ въ всички отворени църкви служел единъ свещеникъ французинъ, който съ специално разрешение недѣленъ денъ служел по 6 св. литургии; 2 — 3 св. литургии сутринта, а другите вечерно време следъ 6 часа. Недѣлята не бидейки тачена отъ властите, вѣрующите идвали

на църква, следъ като тропали работата си, като се и личили, ако не сж закусували.

Въ цѣлия Сибирь имали единъ свещеникъ — съ всички епископски права, безъ сами кустур да е епископъ.

Наскоро, споредъ информацията на Catholic Times, който излиза всичко по горе изброено, въ американски католически свещеникъ, P. Leopold Braun, монахъ аустриецъ — и засилилъ редовно на ония работници-борци — претрупани съ работа. Богъ да имъ помага въ трудната и изложена въ всички моменти на риска — работа завършва вестникътъ!

Ще помѣстимъ въ идните броеве на „Хр. Защита“ преводътъ — писмото на Литвиновъ до Рузвелтъ по поводъ религиозната свобода въ рая на болшевизма, и писаното на Рузвелтъ до Литвиновъ. Това съ целъ — да видятъ нашите читатели за лишенъ път — фалша и лицемерieto на тия сатрапи, които стигнаха да продаватъ царските корони и скиптри по европейските и американски пазарища, за да се добератъ до валута и подържатъ комсомола у насъ и по цѣль свѣтъ. А кой не знае що сж комсомолците и какви пакости нанесоха въ Русия, Испания, Мексико и пр. на Христовата църква??...

Християнството по свѣта

Споредъ брошурката: „Mundi Redemptor 33—1933“ католишко издание — по случай свещената година — разпространяването на християнството и специално на католицизма презъ 19 вѣкъ дало следните резултати:

Европа: 208,855,000 католици; 234,529,575 не католици; 13,340,816 нехристияни.

Сев. Америка: 52,513,320 католици; 85 540,818 не католици; 21,000,130 нехристияни.

Южна Америка: 73,050,585 католици; 541,974 не католици 1,552,602 нехристияни.

Африка: 5,387,678 католици; 9,103,725 не католици; 125,574,630 нехристияни.

Азия: 17,038,874 католици 9,450,545 не католици; 970,345,614 нехристияни или по % разнитъ религии по земното кълбо даватъ следния процентъ:

Католици 19, конфуционисти 164, мусулмани 13, индуци 121, будисти 108, протестанти 89, схизматици (сигурно православни) 71, атеисти 41, анимизамъ 66, мозаизамъ 09.

Цифрите си иматъ своя говоръ,

D-r Ietronius

Съобщава се отъ положителенъ източникъ, че въ оня 1072 диоцези колкото католиците иматъ въ цѣлия свѣтъ, имали 1570 Семинарии. Всички сж били ржкоодени отъ свещеници и съ свояте инициателенъ брой и стегната организация правятъ на всички отлично впечатление. Трѣба да вземемъ поука!

Хроника

На 27. м. м. — празника на Петдесетница Негово Преосвещенство Дѣдо Симеонъ бѣше въ гр. Шуменъ, кждето служилъ св. Божествена Литургия

На 28 с. м. — празника на Св. Духъ Дѣдо Симеонъ служилъ св. Литургия въ с. Марашъ, Шуменск. Следъ службата той е освѣтилъ новопостроеното училище въ това село, посветено на неговото име.

На 8 юний 9 ч. преди обѣдъ въ тукашния Съборенъ храмъ бѣше отслужена панихида за блаженопочиналия св. Неврокопски Митрополитъ Макарий. Панихидата се извърши отъ Негово Преосвещенство Дѣдо Симеонъ въ съслужение съ Протосингела на Митрополията Прот. Г. Догановъ, членовѣтъ на Епарх. дух. съветъ и още нѣколко души свещеници.

На 11 того Негово Преосвещенство св. Великия Епископъ г. Андрей се завърна отъ отпускъ, който прекара по светитѣ мѣста — Палестина.

Шуменскиятъ областенъ Директоръ е издалъ наредба за запазване обществения редъ и моралъ. Споредъ тази наредба, ще бждатъ най-строгоследвани всички смутители на този моралъ и редъ. Добре ще бжде такива мѣрки да се взематъ и спрямо агентите на различните секти, които пѣплятъ по християнските къщи и съ нахалство и дързостъ предлагатъ своите книги брошури и пр.

За делегати на годишния съборъ на свещеническия братство отъ Варненското епарх. братство сж избрани Свещеникъ Димитър Тодоровъ, Свещ. Стефанъ п. Йордановъ, Свещ. Енчо п. Йордановъ и Свещ. Методи Милчевъ.

На 8, 9 и 10 юлий т. г. се свиква въ София конгреса на съюза на църковните служители. Отъ варненското д-во за делегати сж избрани г. г. Ст. Калевъ и Петъръ Касабовъ.

На 10 т. м. се навършиха 22 години отъ смъртта на голѣмия българск. поетъ Пенчо П. Славейковъ. Въ негова честъ на много мѣста се устрои казки и литературно-музикални утра. Въ София се отслужи панихида надъ гроба на поета.

На 10 т. м. въ гр. Шуменъ се чувствува по особено тържественъ начинъ паметта на националния герой, тамошенъ гражданинъ, Панайотъ Воловъ.

КЪМЪ КРАЯ СМЕ на втората годишнина на в. „Хр. Защита“. Платете си абонамента!

Външна хроника

Едн. голѣма група германски свещеници запитватъ Папата съ меморандумъ дали не е настѣпило време да се обезсилятъ всички догматични различия между католиците и лютерани. Едно евентуално благословение на папата на едно такова желание — би означавало свършека — края на всички религиозни неразбории въ Германия.

Новъ преводъ на Библията на съвременния украински езикъ е излѣзалъ на бѣль свѣтъ сега наскоро въ Леополъ — Галиция — благодарение усилията на д-ръ I. Levitzky — католически свещеникъ.

Черногорскиятъ митрополитъ Гаврилъ Доричъ е посетилъ Цариградския Патриархъ, съ когото е третираля въпроса за въвеждането на новия календаръ въ Югославия. Защото тамъ се е създадо вече течение и то доста силно за въвеждането на новия стилъ. Знайно е, че сръбската църква, въпреки че, на времето си бѣ подписала конвенцията за въвеждането на новия стилъ, все пакъ до сега не го е въвела.

НАША ПОЩА

Получихме следните суми за абонамента на вестника отъ:
107. Теодосий К. Сарджеевъ — Варна 20 лв.
108. Отъ ржчна продажба при хр. „Св. Петка“ — Варна кв. № 108 104 лв.
109. Свещен. Ст. Рохлевъ, Е.-Джумайско, год. II, кв. № 109 100 лв.
110. Свещен. Ст. Илиевъ, Е.-Джумайско, год. II, кв. № 110 100 лв.
111. Свещен. Лазаръ Семерджиевъ, Е.-Джумайско, год. II, кв. № 111 20 лв.
112. Свещен. Пав. Кючуковъ, с. Дѣлгачъ, Е.-Джумайско, год. II, кв. № 112 100 лв.
113. Свещен. Борисъ Димитровъ, с. Вардунъ, Е.-Джумайско, год. II, кв. № 113 100 лв.

(Понеже на 31 май се приключи бюджетната ни година, номерацията на абонаментите и квитанциите отъ 1 юний започва наново отъ номеръ първий).

1. Църковното настоятелство на хр. „Св. Възнесение“ въ Шуменъ, год. II, кв. № 1 20 лв.
2. Свещен. Конст. п. Цвятковъ, Шуменъ, год. I и II, кв. № 2 40 лв.
3. Свещен. Никола Христовъ, с. Дурмушъ, Шуменско, год. II, кв. № 3 20 лв.
4. Църковно настоятелство с. Сарж-Гьоль, Варненско, год. I и II, кв. № 4 500 лв.
5. Недка Гатева, Варна (Свѣ-Свѣ-месе), год. II, кв. № 5 20 лв.
6. Свещен. Хр. п. Симеоновъ, гр. Пловдивъ, год. I и II, кв. № 6 40 лв.
7. Изв. Юр. Свиначова, Недка П. Вълева, Ганка Ил. Габровска, Байковъ (Б. Зем. Б.), Ради Сапунджиевъ, Ек. Д-ръ Панайотова, всички отъ Е. Джумая, по 20 лв., год. II, кв. № 7 120 лв.

Печатница „Новини“ — Варна

пази стадото си отъ зла напасть, било отъ турци, било отъ отчаяние. Държалъ ги е бодро въ Христа.

Ние имаме отъ нашата Българска църква достойни лица, които неуклонно сж следвали по стѣпките на Христа, оставяли сж примѣри за назидавания на подрастващите се поколения. Изброихъ доста примѣри. Има заслужили много още, като монаха Дукса, който въ ревността си на църковенъ пастиръ не се е поколебалъ да изобличи боляри и царъ въ времето на царъ Петра, за дето сж се самозабравили въ отношениата си къмъ широкитъ народни маси.

Но азъ искамъ да посоча и на образци отъ други църкви, тъй като случаите сж живи и потресающи примѣри. Така презъ Пруско-френската война 19 вѣкъ, когато прусацигъ навлѣзли въ едно френско село, падналъ убитъ отъ засада единъ прусакъ. За възмездие на убития пруското командване е заповѣдало да се уловятъ петима французи и да бждатъ разстреляни.

Уловили петима такива. Вързали ги на стѣлбоветъ и чакали юландующия да заповѣда да ги разстрелятъ. Дошелъ е селскиятъ свещеникъ да ги назидае предсмъртно. Единиятъ отъ вързаните помолилъ съ съзли на очи свещеника да се ржжи за децата му (3), защото нѣмалъ никого — майка имъ починала преди 2 месеци. Свещеникътъ помислилъ и рекълъ: азъ нито имамъ деца, нито мога да гледамъ такива, помолить офицера на командата да освободи бащата, за да си глѣда децата, вмѣсто когото да върже него — свещеника, за да го разстрелятъ. Станала смѣната — вързали свещеника вмѣсто човѣка, който е поржчалъ за децата. Дошелъ началника, който ще заповѣда разстрелването. Като погледналъ вързаните французи, дѣлъ и свещеника. Запиталъ го е вързалъ, отговорили му, че това е по негова молба, за да не ни човѣка съ тритѣ сирачета, снете всичките казалъ командиръ, свещеникътъ е далъ съ великодо-

то и съ саможертвуването си по-голямо възмездие. Това е фактъ братя! Една такава постѣпка на пастира покъртва и най-коравото сърдце.

Това сж аналогични примѣри по моята тема.

Азъ преминахъ всичко това така бърже, за да се спра за сегешното време. Ние живѣемъ въ тежки дни при кризи и лишения. Живѣемъ въ времена, въ които се борятъ съсловни и класови сили. Както и дето да погледнешъ компромиси нѣма. Нови групировки за нови и стрѣшни демонски шетания. Война! Представителитъ на църквата трѣба ли да мижатъ предъ този демонски вой! Съ крго и за какво ще става това и за чия смѣтка? Не е ли нашия народъ като онзи фр. французинъ оставилъ 3 с рачета? Не трѣба ли представителитъ на църквата да извикатъ: Не! Не бива да закачатъ децата, до к а т о на лице е бащата. Не бива да вокуватъ съ стадото, до като на лице е пастира. По какви пѣтица и начини ще ста-

не това е всѣкому известно. Нашите духовни чедъ тогава ще познаятъ достойния свой пастиръ и тогава всецѣло ние съ утѣха ще речемъ „подвигомъ добрымъ подвижахся, течение скончанахъ... вѣру соблюдохъ“. Тогава ще пропѣе победната пѣсенъ на църквата къмъ духовно спасение и радостъ.

Муций — Шуменъ

Книжнина

Получени сж въ редакцията последните броеве на:
в. „Пастирско дѣло“, органъ на съюза на свещ. братства.
в. „Инвалидъ“, органъ на съюза на пострадалиотъ войнитѣ.
в. „Прав. дума“ — Ески-Джумая, издание на прав. брат. „Св. Богородица“.
в. „Тракиецъ“ — Ямболъ.
в. „Духовна нива“ — Пловдивъ, св. Митрополия.